

UN INVENTARI NACIONAL DE FONS AUDIOVISUALS A HOLANDA

Robert Egeter-van Kuyk
Netherlands Audiovisual Archive

Introducció general

Com tots sabem, s'ha parlat molt i probablement es continuarà parlant sobre la importància dels mitjans audiovisuals com a part del patrimoni cultural d'una nació i sobre la necessitat de salvaguardar aquest patrimoni, o, com a mínim, tanta part com pugui ser seleccionada seguint criteris justificables. A nivell internacional, el primer gran pas cap a la creació d'una infraestructura formal va ser la *Recomanació per a la custòdia i conservació d'imatges en moviment* adoptada per la UNESCO el 1980. Nou anys després la FIAT¹ i la FIAF² van organitzar una taula rodona per avaluar els resultats d'aquella recomanació, i es va observar que mentre alguns estats membres havien posat en marxa un nou servei d'arxiu audiovisual, o reformat l'existent, certes regions seguien sense tenir cap servei d'arxivament adequat. En general, continuava havent-hi considerables endarreriments en la identificació de documents audiovisuals per a la seva preservació –i no parlem de la seva catalogació–, en l'establiment de magatzems climatitzats adequadament, en la creació dels instruments legals necessaris per salvaguardar tant els drets d'autor com un accés degudament controlat als documents audiovisuals, en la formulació de la responsabilitat en la matèria de les institucions nacionals i també a l'hora de destinar-hi pressupostos suficients per dur a terme responsabilitats de primer ordre.

El 1991 la UNESCO va publicar, dins les seves sèries d'Estudis RAMP, *Qüestions legals referents a arxius audiovisuals*, que se centrava en la necessitat d'actualitzar les lleis nacionals de propietat intel·lectual i les normes que regeixen els arxius audiovisuals, per tal de promoure l'entrada de documents audiovisuals als arxius, la seva preservació i l'accés als fons. En el transcurs de l'any 1998 es publicarà un inventari de l'estat de la qüestió, seguint la recomanació i l'estudi RAMP de la UNESCO.

A principi dels noranta, el Consell d'Europa a Estrasburg va redactar una *Convenció per a la protecció del patrimoni audiovisual europeu* que, tot i ser benintencionada, no va poder obtenir el suport polític necessari per ser adoptada pels membres de la Unió.

Al llarg dels anys vuitanta i noranta, les organitzacions professionals no governamentals internacionals relacionades amb l'arxivística audiovisual (FIAT, FIAF, ICA, IASA³ i IFLA⁴) s'han anat reunint amb la UNESCO en la seva Taula Rodona sobre Enregistrament Audiovisual anual per intentar desenvolupar la cooperació i la consciència general de la necessitat, no ja d'omplir-se la boca sobre la importància dels mitjans audiovisuals, sinó d'implementar mesures concretes per donar-hi resposta i ajudar les autoritats nacionals a examinar el problema en la seva justa dimensió. Aquesta consulta estructural pot ser informal, però ha tingut èxit a l'hora d'organitzar simposis sobre preservació, formació professional, catalogació, etc.

A més d'aquestes activitats internacionals, al llarg dels anys, n'han sorgit nombroses de regionals i per descomptat de nacionals; de fet, fins i tot, massa per ser recollides aquí. No obstant això, podríem esmentar la SEAPAVAA⁵ del sud-est d'Àsia, la branca d'ICA (ESARBI-CA) a l'Àfrica oriental i meridional i els diversos programes del Consell d'Europa, que han finançat projectes com el MAP-TV⁶, el projecte de formació Archimedia, el projecte Lumière d'inventari de films de base de nitrat i les activitats –actualment en marxa– de l'AMIA, l'Associació (nord-americana) d'Arxivers d'Imatges en Moviment.

D'aquest breu cop d'ull, el lector podria concloure que el tema de la custòdia del nostre patrimoni audiovisual comú ha merescut una considerable atenció a nivell internacional i

regional. Hi ha en efecte un clar increment en el nombre d'actuacions en els darrers anys, però al mateix temps es pot observar, primer, que la majoria dels esforços es concentren en les *imatges en moviment* –i encara més, en produccions de televisió o en films “tradicionals”–, mentre que posen en segon lloc el *so enregistrat*, segon, que la cooperació entre arxius especialitzats i generals pot haver augmentat, però, encara, ha de millorar molt. Si mirem l'assumpte en perspectiva, en general veurem que tot i que es reconeix que s'hauria de fer “alguna cosa” entorn de l'arxivament audiovisual, la dimensió i la complexitat del problema sovint impedeixen l'acció efectiva. El problema rarament és una qüestió social o política, però de vegades ho esdevé, com és ara el cas a Holanda. Potser seria útil presentar primer un breu resum del panorama holandès en el camp de l'arxivística.

Introducció nacional

Com ha assenyalat el Dr. Hogenkamp de la Universitat d'Utrecht en un treball recent, els Països Baixos es van interessar pel seu patrimoni audiovisual des d'un període ben reculat. Ja el 1919 l'arxiver nacional en persona va presidir una iniciativa privada, l'Arxiu Cinematogràfic Central Holandès (NCF), per bé que fins al 1930 no va rebre una modesta subvenció governamental. El NCF va pensar que sol·licitant als cineastes de dipositar-hi els seus negatius la producció nacional de pel·lícules seria salvaguardada, però òbviament aquesta proposta no era pràctica, i cap al final dels anys trenta la institució havia estat dissolta i les seves tinences van ser transferides a la custòdia governamental. Després de la Segona Guerra Mundial, les pel·lícules van anar a parar finalment als arxius del Servei d'Informació del Govern, que havia estat creat el 1947.

El 1938 havia sorgit una altra iniciativa privada de l'Arxiu Holandès per al Llenguatge centrada en els enregistraments sonors (entre altres materials de les organitzacions nacionals de radiodifusió), però de nou la guerra va interrompre un interessant desenvolupament. De fet, l'arxiu no va ser ressuscitat fins al 1951.

Amb tot, després de la guerra van sorgir alguns arxius –tant dels serveis governamentals com fundacions privades– per tenir cura de l'arxivística audiovisual a nivell nacional, mentre d'altres treballaven en províncies o a nivell local, o se centraven en àrees específiques, com els films d'animació. Aviat es va produir una certa divisió general del treball quan el Museu Cinematogràfic es va centrar en les pel·lícules com a documents cinematogràfics, mentre que d'altres veien els documents audiovisuals –pel·lícules, enregistraments de vídeo i de vegades enregistraments sonors– més aviat com a fons documentals, els materials dels quals haurien també d'estar disponibles per ser consultats i reutilitzats. De totes maneres, tots els serveis arxivístics funcionaven dins de les prioritats establertes per les mateixes institucions i, sobretot, amb pressupostos limitats. Com en altres països, la custòdia del patrimoni audiovisual nacional ha estat, durant algun temps, un tema la importància del qual era reconeguda principalment en teoria.

El 1988, els caps dels quatre arxius audiovisuals nacionals es van reunir per perfilar la necessitat comuna d'una cooperació més estreta i per identificar els problemes principals: endarreriments en la preservació, necessitat d'àrees d'emmagatzematge amb una climatització més apropiada, coordinació dels sistemes de catalogació i millora de l'accés als fons (incloent-hi liquidació dels drets d'autor). El memoràndum conjunt va ser presentat al Ministeri de Cultura, i al mateix temps els arxius van iniciar la cooperació per elaborar un glossari bàsic i un format de catalogació comuns. El final dels vuitanta i el principi dels noranta van veure també una cooperació més estreta entre els arxius nacionals, així com el sorgiment d'uns quants arxius audiovisuals regionals. Finalment, a final de l'any 1992, el Consell de Ministres

va decidir crear un grup de treball de cara a preparar mitjans per a una *infraestructura arxivística audiovisual nacional*. Això va conduir finalment a un clar agrupament dels arxius nacionals: d'una banda, el Museu Cinematogràfic va mantenir la seva pròpia àrea de responsabilitat, i, de l'altra, el nou Arxiu Audiovisual Holandès va absorbir els altres arxius nacionals i el Museu de la Radiodifusió.

Una política per a l'acció nacional

Des del 1992 el tema de l'arxivament audiovisual ha merescut l'atenció política del ministeri competent i del Parlament. Es van destinar fons econòmics addicionals per a un programa nacional conjunt per resoldre els endarreriments de preservació, i el públic en general va seguir llavors els especialistes en investigació i pedagogia en el seu interès pel material fílmic de caràcter històric. El programa nacional ha estat recentment inclòs en la nova política del govern holandès.

Però, encara quedava una pregunta molt important: què volem dir realment quan parlem del nostre patrimoni audiovisual nacional, i què ens fa falta per salvaguardar-lo eficaçment? Aquesta qüestió, que ha estat plantejada tan sovint i durant tant de temps en termes generals, ha estat ara concretada gràcies no només a l'arxiver o a l'investigador, que són especialistes, sinó també al responsable de la presa de decisió política que ha de considerar aquest tema en relació amb molts d'altres. El Consell de Cultura, en la seva recomanació *El fons audiovisual nacional: una font d'alegria, entreteniment i preocupació*, de març de 1998, va suggerir al Ministeri de Cultura que calia reforçar la custòdia dels fons audiovisuals i emparar-la mitjançant un programa nacional concebut a imatge d'un programa anterior que contemplava la definició i salvaguardava del patrimoni nacional de museus i monuments. Els informes previs fets pels arxius nacionals i altres especialistes, deia el Consell, ja han demostrat que cal abordar el tema de manera estructurada i establir, alhora, un fons per finançar els projectes de preservació d'arxius individuals o de grups d'arxius. A més, el Consell creu que és necessari millorar l'accés als fons audiovisuals per a fins educatius i científics. Ara com ara, es preveu que a final d'any es presenti un programa d'acció conjunta. S'espera que el Programa Nacional per als Fons Audiovisuals contempli també un fons econòmic per a la preservació de documents audiovisuals a nivell nacional que començaria amb un pressupost inicial de 50 milions de florins, però que més endavant podria ampliar-se. De moment la iniciativa té un considerable suport polític i social.

Aquesta "perspectiva estructurada" que es demana a l'hora d'abordar el tema requereix primer de tot un inventari. Mentre que els dos arxius nacionals ja poden definir les seves prioritats en matèria de preservació i accés públic, i fer-ho conjuntament; els altres fons audiovisuals regionals, locals i temàtics encara no poden fer-ho de manera coordinada. S'ha demanat a l'Arxiu Audiovisual Holandès (NAA) que implementi aquest projecte d'inventari nacional, i ho està fent en cooperació amb el Museu Cinematogràfic.

Un inventari nacional

El projecte d'inventari nacional es compon de dues fases. La prioritat immediata és la confecció d'un inventari nacional dels fons audiovisuals tret dels dos fons nacionals del NAA i el Museu Cinematogràfic. Això es materialitzarà el juny del 1999 en un informe que enumeri les col·leccions classificades d'acord amb la seva importància relativa, resumeixi els seus continguts i indiqui els endarreriments en preservació. També hauria d'indicar, tant com sigui pos-

sible, l'estat dels drets d'autor dels documents, així com les necessitats que tingui la institució pel que fa a formació i assessorament. El segon informe del projecte hauria d'estar disponible a final del 2000 i se centraria en les possibilitats d'accés públic als diferents fons, i més en particular en la possibilitat d'establir una *base de dades audiovisual nacional* i d'introduir l'ús comú d'un glossari bàsic, així com un format de catalogació compartit. Potser caldria subratllar que el projecte es durà a terme sobre la base de la cooperació entre les col·leccions nacionals i no nacionals en un tema d'interès comú, i no com a acció imposada unilateralment.

Aquesta ambiciosa empresa no pretén, en la primera fase, obtenir un registre detallat de tots els fons regionals, locals o temàtics rellevants (que inclourà fons permanents més que no pas arxius específics). Això ultrapassa l'objectiu. El propòsit és proporcionar informació suficient com a base per al programa nacional, un esbós de la quantitat de materials que cal incloure en un fons nacional (gestionat per tots els arxius afectats), de les mesures d'organització necessàries per dur a terme la cooperació i el desenvolupament i formació professionals, de les accions legals que s'haurien de prendre per liquidar els drets d'autor, etc., i de la inversió requerida no només per recuperar el treball endarrerit en la preservació sinó també per implementar una infraestructura nacional que funcioni.

Un aspecte bàsic de l'inventari és l'establiment de *criteris de selecció* que puguin ser compartits per diversos fons diferents, a fi de proporcionar un instrument d'avaluació no només per a un arxiu concret, sinó per a tots els participants. El projecte considera que aquest enfocament seria necessari sota qualsevol circumstància, fins i tot si Holanda hagués tingut una legislació sobre dipòsits legals, que no és el cas. Els documents de referència disponibles d'institucions concretes, però també els Estudis RAMP *Valoració arxivística de les imatges en moviment*, *Valoració arxivística de les fotografies* i *Valoració arxivística dels enregistraments de so i materials relacionats* es concentren en criteris més detallats que no s'apliquen a un inventari més general. El projecte ha intentat solucionar-ho introduint quatre categories d'avaluació que són també d'ús comú als museus. Els directors dels fons audiovisuals poden dividir les seves tinences d'acord amb aquestes categories de conformitat amb la política i els requeriments específics de la seva pròpia organització. Això, també, sembla estar més en sintonia amb el concepte de 'fons nacional', en tant que permet incloure molts aspectes diferents de la cultura nacional que d'altra manera podrien ser negligits si s'hagués adoptat un sistema detallat, centralitzat de criteris. Per descomptat, això s'aplica tant a les imatges en moviment com als fons d'enregistraments sonors i afavoreix els interessos dels fons regionals, locals o temàtics que reben aportacions econòmiques d'institucions provincials, municipals o bé privades i que estan molt més estretament relacionats que no pas els seus col·legues nacionals amb els col·lectius d'aficionats i les emissores radiofòniques locals i regionals.

Els criteris són en realitat categories i deriven de l'antic Programa Nacional per a Museus i Monuments. L'arxiu posarà a la categoria A els documents que es consideren únics; la categoria B inclourà documents que han de formar part dels continguts permanents, mentre que la categoria C tindrà els documents que són conservats només per a propòsits de referència. Finalment, a D s'agruparan documents que no pertanyen al fons i han de ser desseleccionats o transferits a un altre fons. El projecte reconeix que l'arxiver pot trobar difícil d'analitzar les seves tinences per encaixar-les en aquestes categories, però també considera que establir prioritats és un assumpte sempre necessari, hi hagi o no un programa nacional.

Els endarreriments que hi ha en preservació també es relacionen amb les categories. Els documents de classe A hauran de ser preservats en el nivell tècnic més alt possible, els de classe B seguirien essent preservats adequadament però potser no sempre amb el nivell d'A. Els documents de classe C en principi no estarien preservats, però sí conservats als nivells requerits de temperatura i humitat relativa, mentre que els documents de classe D no es qua-

lificarien per a cap acció especial. Com que es demana a l'arxiu no només que classifiqui les seves tinences, sinó també que especifiqui en quins tipus de materials consisteix cada fons (i, òbviament, quin és el contingut general del fons), l'informe final hauria de ser capaç d'indicar força acuradament, tot i que encara de manera general, quina acció tècnica s'ha de prendre al respecte de cara a propostes tant de preservació com de conservació.

Un punt específic del qüestionari és el tema de la propietat dels documents afectats i del seu estatus pel que fa a drets d'autor. Tant la propietat intel·lectual com la física d'un document han de ser protegides sempre, però al mateix temps s'han de trobar mitjans per permetre a l'educació i a la ciència de tenir un accés adequat a les fonts audiovisuals, i per permetre a l'arxiu de dur a terme els seus deures referents a preservació i accés als materials. Els resultats de l'inventari han de contribuir a les discussions que tenen lloc actualment als Països Baixos, per tal de fer-ho possible. De manera similar, el qüestionari s'adreçarà a les necessitats que tenen els arxius en altres àrees, per exemple la formació professional en arxivística audiovisual; això podria contribuir a establir un curs global i comú al país, on, ara per ara, només s'ofereixen cursos aïllats orientats cap a la pràctica.

Cap a una base de dades nacional

Com s'ha esmentat abans, el projecte no s'atura en la presentació d'un inventari nacional de fons. Des que el 1987 van començar les primeres discussions referents a una infraestructura nacional per a l'arxivament audiovisual, les institucions nacionals han escoltat amb deteniment les queixes de pràcticament tots els grups d'usuaris, però, sobretot, les dels investigadors i realitzadors de programes, atesos els insatisfactoris estàndards de catalogació i facilitat d'accés. El grau d'accessibilitat variava entre el molt raonable i l'inexistent; s'usaven diversos tipus d'inventariats i catalogació que arrossegaven el llast d'haver estat endegats sense referència a d'altres sistemes, i l'usuari havia de tenir molta sort, per no parlar de molta paciència, per trobar el material buscat. Tot i que els últims deu anys i escaig la cooperació en aquesta àrea s'ha incrementat i, fins i tot, el 1987 es va iniciar a l'Arxiu Cinematogràfic del Govern un glossari de mitjans audiovisuals i un format de catalogació que va prendre com a model la Llista Mínima de Dades de la FIAT presentada el 1982, el resultat final no era encara prou coherent. Des de final dels anys vuitanta fins ara, s'ha seguit treballant en el glossari força exhaustivament i avui el Museu Cinematogràfic ha iniciat la tasca d'aconseguir un glossari nacional viable. En la mateixa línia, el treball en un únic format de catalogació ha tirat endavant a poc a poc, però de manera ininterrompuda.

L'inventari i els fons regionals i locals

El problema amb els fons regionals i locals és primer de tot la darrera 's'. En holandès reben el nom, més imaginatiu, de 'verspreide collecties', literalment 'fons aïllats, dispersos'. Són finançats pels diferents governs locals i regionals i per institucions comercials i no comercials. Algunes col·leccions són de caràcter permanent, d'altres no, i d'altres formen part d'una organització més àmplia que no sempre considera l'arxivament com a una de les seves prioritats. La cooperació regional, no obstant això, es desenvolupa força satisfactòriament a Holanda, tot i que també de maneres diferents. Alguns arxius audiovisuals regionals obtenen materials d'una manera autònoma, com a Groningen, mentre que d'altres prioritzen la creació d'un fons regional virtual i se centren primer en l'elaboració d'una base de dades regional. Altres també cooperen amb les representacions provincials de l'Arxiu Nacional⁷ i/o la

Biblioteca Provincial, com a la província meridional de Zeeland, o formen part d'una institució cultural provincial.

Un resultat del projecte podria ser que certes àrees, sobretot les temàtiques, que fins ara no han estat cobertes, o no ho han estat a nivell nacional, hagin de ser abordades de manera diferent. Una d'aquestes àrees és la pel·lícula *amateur*. Encara que hi ha una fundació central per al seu arxivament, els arxius regionals han argumentat que aquesta àrea està més estretament relacionada amb la història regional i local i pot ser coberta més eficaçment per un arxiu que estigui originàriament implicat amb aquestes matèries. De manera similar, ja s'han mantingut discussions en algunes províncies holandeses en relació a l'adquisició i selecció dels materials de radiofonia regionals que fins ara no solen ser salvaguardats.

S'espera que l'inventari (incloent-hi la creació de la base de dades nacional) i el nou programa nacional proporcionaran el marc global per a l'aplegament dels fons regionals i locals, potser per província o regió, i, fins i tot, per entrar en una forma de cooperació estructurada. Actualment, un grup de treball dins la Secció d'Arxius Audiovisuals de l'Associació Reial d'Arxivers està estudiant les maneres i els mitjans disponibles per coordinar els interessos dels fons regionals i locals. El projecte, i el programa nacional, hauran aportat la seva contribució per custodiar d'una manera efectiva el patrimoni audiovisual nacional.

NOTES

1. FIAT: Federació Internacional d'Arxius de Televisió.
2. FIAF: Federació Internacional d'Arxius Cinematogràfics.
3. IASA: Federació Internacional d'Arxius Audiovisuals i Sonors.
4. IFLA: Federació Internacional d'Associacions de Biblioteques.
5. SEAPAVAA: Associació d'Arxius Audiovisuals del Sud-est d'Àsia i del Pacífic.
6. MAP-TV: Programa europeu per a la promoció de l'ús de material fílmic de caràcter històric en produccions televisives, ara acabat.
7. El Rijksarchiefdienst o Servei d'Arxiu Nacional dels Països Baixos es compon d'un servei central a l'Haia i arxius nacionals a cada província.

RESUMEN

La custodia del patrimonio audiovisual de nuestros países ha sido objeto de una notable atención y ha suscitado importantes debates a lo largo de los años, tanto a nivel internacional como nacional y regional. En este sentido, la UNESCO dio un gran paso adelante en 1980 con la adopción de la Recomendación para la Custodia y Conservación de Imágenes en Movimiento, con la financiación de la importante serie de Estudios RAMP sobre archivos audiovisuales y manteniendo estrechos contactos con las organizaciones profesionales internacionales a fin de identificar los medios adecuados para obtener los presupuestos necesarios y trabajar con eficacia. A nivel regional se han llevado a cabo iniciativas impulsadas por la Unión Europea, que ha elaborado una Convención para la Protección del Patrimonio Audiovisual Europeo, pero también por otros organismos como la Asociación de Archivos Audiovisuales del Sudeste Asiático. A escala nacional se han desarrollado numerosas actividades en varios países. Sin embargo, todas estas importantes iniciativas no han sido capaces de hacernos olvidar que todavía queda mucho por hacer: por ejemplo, desarrollar y perfeccionar los aspectos técnicos, intelectuales y legales del mantenimiento de un archivo audiovisual, someter el asunto a la atención de los principales responsables del proceso de toma de decisiones y fomentar la cooperación entre las disciplinas archivísticas "generales" y especializadas.

En Holanda, la elaboración y conservación de archivos audiovisuales ha sido objeto de interés desde 1919, aunque hasta hace poco más de 10 años no ha merecido la atención de los departamentos gubernamentales competentes. En 1997, los diversos archivos audiovisuales nacionales fueron agrupados en el Archivo Audiovisual Holandés, entidad que, entre otras cuestiones, se encarga de coordinar y dirigir la elaboración de un inventario nacional de fondos audiovisuales. Este hecho permitirá sin duda definir con mayor claridad el "Fondo Audiovisual Nacional" y determinar asimismo qué aportaciones económicas y acciones se requieren para la preservación selectiva del Fondo Nacional. Recientemente, y en el marco del programa del nuevo Gobierno holandés, se ha adoptado un programa nacional con este fin. A través de un pormenorizado cuestionario, el inventario deberá registrar los fondos de todo el país y el contenido de los mismos, y sus responsables deberán indicar la importancia de las piezas de sus respectivas colecciones para el Fondo Nacional. Igualmente, deberán indicar cuáles son sus prioridades en lo que a preservación y asistencia técnica y de gestión se refiere. Este informe deberá ser presentado a mediados de 1999. En una fase posterior, el proyecto formulará los medios y métodos apropiados para racionalizar los formatos y sistemas de catalogación, y establecer así una auténtica Base de Datos Audiovisual Nacional. Este segundo informe deberá presentarse a finales del 2000. El proyecto se inició en la primavera de 1998.

RÉSUMÉ

La sauvegarde du patrimoine audiovisuel de nos pays suscite depuis des années force débats et préoccupations à l'échelle internationale, mais aussi nationale et régionale. Dans ce sens, l'UNESCO a fait un grand pas en 1980 en adoptant la Recommandation pour la protection et la conservation des images en mouvement, en finançant l'importante série d'études RAMP sur les archives audiovisuelles et en établissant des contacts étroits avec les organisations professionnelles internationales dans le but d'identifier les moyens appropriés pour obtenir les budgets nécessaires et travailler avec efficacité. Sur le plan régional, diverses initiatives ont été encouragées par l'Union Européenne, qui a élaboré une Convention pour la protection du patrimoine audiovisuel européen, mais également par d'autres organismes telle l'Association des archives audiovisuelles du Sud-Est asiatique. À l'échelle nationale, de nombreuses actions ont été menées dans plusieurs pays. Pour importantes qu'elles soient, ces initiatives n'ont pas pu nous faire oublier qu'il reste beaucoup à faire: par exemple, développer et perfectionner les aspects techniques, intellectuels et légaux relatifs au maintien d'archives audiovisuelles, et intéresser les principaux décideurs et intensifier la coopération interdisciplinaire entre archives "générales" et archives spécialisées.

En Hollande, bien que l'élaboration et la conservation des archives audiovisuelles méritent une certaine attention depuis 1919, il n'y a qu'un peu plus de dix ans que les départements gouvernementaux compétents s'y intéressent. En 1997, toutes les archives audiovisuelles nationales ont été regroupées en un seul organisme, les Archives Audiovisuelles Hollandaises, qui, entre autres missions, se charge de coordonner et de diriger l'élaboration d'un inventaire national des fonds audiovisuels. Ceci permettra sans doute de définir plus clairement le Fonds Audiovisuel National, en déterminant les types d'apports financiers et les actions que requiert la préservation sélective du fonds national. Récemment, dans le cadre du programme du nouveau gouvernement hollandais, un programme national a été adopté dans ce but. Moyennant un questionnaire détaillé, l'inventaire devra enregistrer les fonds que possède le pays, ainsi que leur contenu, et les responsables de ceux-ci devront indiquer quelle importance revêtent les pièces de leurs collections respectives pour le Fonds National. Ils préciseront également leurs priorités en matière de préservation, d'assistance technique et de gestion. Ce rapport devra être rendu au terme du premier semestre 1999. Ultérieurement, le projet pointera les moyens et les méthodes appropriés pour ratio-

naliser les formats et les systèmes de catalogage, de manière à établir une véritable Base de données audiovisuelle nationale. Ce second rapport devra être présenté à la fin de l'an 2000. Ce projet a débuté au printemps 1998.

SUMMARY

Safeguarding the audiovisual heritage of our countries has been a matter of much concern and more discussion throughout the years, both internationally and at regional and national levels. Much has been done by UNESCO in adopting the Recommendation for the Safeguarding and Preservation of Moving Images in 1980, by financing the important series of RAMP Studies i.a. on audiovisual archiving, and by maintaining close contact with the international professional organisations so as to find ways and means to earmark the necessary budgets and to work effectively. At regional level there are activities by the European Union in drafting a Convention for the Protection of the European Audio-visual Heritage, but also by i.a. the S.E. Asian association of audiovisual archives. At national level there has been much activity in a number of countries. Still, all worthwhile activities have not been able to disguise that much remains to be done –in developing the technical, intellectual and legal elements of audiovisual archiving, bringing the matter to the attention of the decision makers, and fostering co-operation between 'general' and specialised archive disciplines.

In Holland audiovisual archiving has been receiving attention since 1919, but it is only in the last 10-odd years that it has become a matter of interest for the relevant Government services as well. In 1997 the various national AV archives have been amalgamated into the Netherlands Audiovisual Archive, which among other things is responsible for conducting a national inventory of AV collections. This should allow to define the "National Audiovisual Collection" more clearly, as well as determine what additional funding and activities are required for selective preservation of the National Collection. A national programme to do so has recently been adopted into the programme of the newly elected Cabinet of the Netherlands. Through a detailed questionnaire the inventory has to list collections throughout the country and their content, and their managers are to indicate the relative importance of their collection elements for the National Collection. They are also to indicate their priorities in preservation and in technical/management assistance. This report is to be presented by mid-1999. In a further development the project will formulate ways and means to streamline cataloguing formats and systems, and implement a truly National Audiovisual Databank. This second report is to be presented by the end of 2000. The project has started in the spring of 1998.